

Historien om Valnøddetræerne I bunden af dalen

Den tidligere ejer af Antico Frantoio, Palmiro, fortæller at, valnøddetræerne har stået der i lang tid, sidste gang de lavede en "gen-plantning" var i 90'erne. Dvs. at de fleste af valnøddetræerne er ca. 35 år gamle. Nogle valnøddetræer er endda ældre, men de fleste af de virkelig gamle blev fjernet, fordi de døde eller ikke var i god stand.

Der er ca. 105 - 110 træer i alt, incl. de ældste træer fra før 1990'erne.

Den tidligere ejer, Palmiro, plantede ikke valnøddetræerne af økonomiske grunde. Det var udelukkende ud fra interesse og æstetiske grunde.

En af grundene til at Palmiro plantede valnøddetræerne kan have været overtro. Overtro er ganske almindelig i Italien, blandt mænd, der begynder at blive ældre.

Der siges, at: "De, der planter valnøddetræer, er dømt til at dø, når træets stamme bliver så stor som hovedet på manden, der plantede det". Valnøddetræer tager lang tid om at vokse. Træerne vokser langsomt og det kan meget vel tage 25-30 år, før den skæbnesvangre dag kommer. Derfor, kan mange mennesker, der har pladsen og ressourcerne til at plante en lille valnøddelund, de kan godt lide at plante valnøddetræer, når de er 65-70 år gamle.

Kort sagt: At plante de eftertragtede valnøddetræer på det rigtige tidspunkt er en måde at ønske sig selv et langt (og sundt) liv!

Andre grunde til at Palmiro plantede valnøddelunden var praktiske årsager: Valnødder er lækre at spise og træet er meget værdifuldt og meget eftertragtet, og træerne kræver ikke særlig meget vedligeholdelse. Inden Palmiro begyndte at planlægge at sælge huset, så han på valnøddetræerne som noget, hans børn og børnebørn i fremtiden kunne nyde, selv efter han var væk. Han betragtede det som en langvarig grøn arv til sine børn.

Vedr. statsligt tilskud:

Indtil for 30-40 år siden blev næsten hele Italien dyrket. Før det industrielle landbrug måtte man udnytte hver eneste meter land. Med åbningen af de internationale markeder og industriel produktion skulle færre og færre marker bruges, derfor besluttede Italien at tilskynde dem, der var villige til at genplante oprindelige træer på forladte marker for at bringe "macchia mediterranea", (den typiske italienske skov) tilbage. Den italienske stats tilskyndelse til at plante valnøddetræer var af skattemæssig karakter, ofte i form af skattefradrag, men nogle gange kan det bogstaveligt talt være finansieringen af en del af udgiften til plantningen.

Denne slags tilskud er dog kun for landbrugsvirksomheder, og i tilfælde af unge iværksættere kan det gå op til 80% af de samlede omkostninger som ikke refunder bare bidrag. Palmiro benyttede sig ikke af denne form for tilskud.

Valnøddetræ er et virkelig værdifuldt træ, højt værdsat både til fremstilling af møbler og til kunsthåndværk. Det er et meget stærkt træ, som, når det er helt tørt, næsten ikke ændrer form og er meget modstandsdygtigt, både over for skadedyr og brud. Af denne grund betragtes det som et af de bedste træsorter til fremstilling af enhver form for trævarer, fra møbler til værktøj, døre, kister og alle andre ting, man kan forestille sig.

Palmiro og hans afdøde far elskede at udføre håndværksarbejde; faktisk byggede de selv møblerne til badeværelset i 103 (i oliventræ), møblerne til badeværelset i 123 (i kirsebærtræ), den lille gamle bar, som engang stod i fællesrummet (i oliventræ) og nogle af de kommoder/garderober, vi stadig har på ejendommen.

Valnøddetræ var et fremragende materiale for dem at bruge, når de producerede møblerne til ejendommen, så dette er også en del af årsagen til, at de genplantede træerne.

Giulio har indhentet informationen til denne beskrivelse bl.a. fra Palmiro, den tidligere ejer af Antico Frantoio.